

ЛИСИЦА И ПЪТЕЛЪ

(Басня, по Лафонтена).

Пътелъ единъ —
Опитенъ и старъ кокоши господаръ,
На царство и народъ саминъ
Незамѣнимъ сражаръ —
Билъ кацналъ на дърво високо
И гледалъ врѣдомъ на широко.

И ей тогава
Лисицата дървото приближава,
Пътела милувно поглежда,
Съ приструвка сладко му нарежда:
„О, милий братко мой,
Отсега миръ, покой!
Азъ ида дружба вѣчна
Да заякча съ цѣлувчица сърдечна.
По-скоро слѣзъ Ела!
Да се прѣгърнемъ и цѣлунемъ,
Катъ братецъ и сестра!“
— Бива, сестро, бива.
Ето слизамъ. Но чакай. Що се тамъ задава?
Ахъ да — кучета. Тука идатъ,
Да ме споходятъ и повидятъ.
Нека почакаме и тѣхъ,
Та общо да се побратимъ. —
„Така ли? Сбогомъ — закъснѣхъ,
Другъ пжтъ ще я доуредимъ“ —
Казала бързешкомъ кумата
И изчезнала, като димъ,
Нататъкъ изъ гората.

Ранъ-Босилекъ.

